BENDROJO TEISMO (šeštoji kolegija) SPRENDIMAS

2011 m. spalio 19 d.*

Byloje T-139/06

Prancūzijos Respublika, iš pradžių atstovaujama E. Belliard, G. de Bergues ir S. Gasri, vėliau – E. Belliard, G. de Bergues ir B. Cabouat,

ieškovė,

prieš

Europos Komisiją, atstovaujamą T. van Rijn, K. Banks ir F. Clotuche-Duvieusart,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos S. Behzadi-Spencer, T. Harris ir C. Murrell,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo panaikinti 2006 m. kovo 1 d. Komisijos sprendimą C(2006) 659 galutinis, susijusį su reikalavimu sumokėti periodinę baudą, privalomą sumokėti vykdant 2005 m. liepos 12 d. Teisingumo Teismo sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (C-304/02, Rink. p. I-6263),

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas E. Moavero Milanesi, teisėjai N. Wahl ir S. Soldevila Fragoso (pranešėjas),

posėdžio sekretorius N. Rosner, administratorius,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2011 m. gegužės 12 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Faktinės bylos aplinkybės

1 1991 m. birželio 11 d. Sprendime *Komisija prieš Prancūziją* (C-64/88, Rink. p. I-2727, toliau – 1991 m. birželio 11 d. sprendimas), Teisingumo Teismas nusprendė:

„Laikotarpiu nuo 1984 m. iki 1987 m. neužtikrindama kontrolės, kuri garantuotų žuvų išteklių išsaugojimo techninių priemonių, numatytų 1983 m. sausio 25 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 171/83 ir 1986 m. spalio 7 d. Tarybos reglamente (EEE) Nr. 3094/86, laikymąsi, Prancūzijos Respublika pažeidė 1982 m. birželio 29 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2057/82, nustatančio tam tikras žvejybos veiklos, kurią vykdo valstybių narių laivai, kontrolės priemones, 1 straipsnyje ir 1987 m. liepos 23 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2241/87, nustatančio tam tikras žvejybos veiklos kontrolės priemones, 1 straipsnyje nustatytus įpareigojimus."

2 Europos Bendrijų Komisija, remdamasi EB 228 straipsniu, pateikė ieškinį, kuriuo prašoma pripažinti, kad Prancūzijos Respublika neįvykdė 1991 m. birželio 11 d. sprendime nustatytų įpareigojimų, ir skirti jai periodinę baudą; šį ieškinį Teismo kanceliarija gavo 2002 m. lapkričio 27 dieną.

3 2005 m. liepos 12 d. Sprendime *Komisija prieš Prancūziją* (C-304/02, Rink. p. I-6263, toliau – 2005 m. liepos 12 d. sprendimas) Teisingumo Teismas nusprendė:

„1. Neužtikrindama žvejybos veiklos kontrolės pagal Bendrijos nuostatų reikalavimus ir neužtikrindama, kad už žvejybos veiklą reglamentuojančių teisės aktų pažeidimą būtų patraukiama atsakomybėn pagal Bendrijos nuostatose numatytus reikalavimus, Prancūzijos Respublika nesiėmė visų būtinų priemonių minėtam 1991 m. birželio 11 d. sprendimui <...> įvykdyti ir taip neįvykdė įsipareigojimų pagal EB 228 straipsnį.

2. Iš Prancūzijos Respublikos priteisiama Komisijai į „Europos Bendrijos nuosavų lėšų“ sąskaitą sumokėti 57 761 250 eurų baudą už kiekvieną šešių mėnesių laikotarpį nuo šio sprendimo paskelbimo iki minėto 1991 m. birželio 11 d. sprendimo <...> visiško įvykdymo.

3. Iš Prancūzijos Respublikos priteisiama Europos Bendrijų Komisijai į „Europos Bendrijos nuosavų lėšų“ sąskaitą sumokėti 20 000 000 eurų vienkartinę baudą.

4. Prancūzijos Respublika atlygina bylinėjimosi išlaidas.“

4 2005 m. liepos 29 d. raštu JUR JM 1128/2005 Prancūzijos institucijos informavo Komisiją apie jos nuo 2003 m. priimtas priemones, susijusias su kontrolės bendros žuvininkystės politikos srityje, ypač kiek tai susiję su tinklo akių reglamentuojamo dydžio kontrole, sustiprinimu ir pranešė apie žvejybos veiklos kontrolės planus 2004 ir 2005 metams.

5 Komisija Prancūzijos institucijoms atsakė 2005 m. rugsėjo 28 d. raštu FISH/D/3/AC/mrh D(2005) 10572, kuriame nurodė, kad pagal pateiktą informaciją ji negali nustatyti, jog 2005 m. liepos 12 d. sprendimas visiškai įvykdytas. Be to, tuo pačiu raštu Komisija paprašė Prancūzijos institucijų kuo skubiau pateikti tam tikrą informaciją, kuri, jos manymu, yra būtina siekiant įvertinti, kiek sprendimas įvykdytas.

6 Prancūzijos institucijos į šį prašymą atsakė 2005 m. gruodžio 15 d. raštu JUR SJ 1808/05.

7 Komisija manė, kad šie atsakymai yra nepakankami, todėl ji Prancūzijos institucijoms 2005 m. gruodžio 23 d. raštu FISH/D/3/AC/mhr D(2005) nurodė, kokius dokumentus jos turi pateikti.

8 Prancūzijos institucijos atsakė Komisijai 2006 m. sausio 16 d. raštu JUR SJ 42/06.

9 Be to, Komisija laikotarpiu nuo 2005 m. spalio iki gruodžio mėn. skubiai atliko penkis patikrinimus, iš kurių trys buvo netikėti. Šių patikrinimų ataskaitos 2005 m. gruodžio 21 ir 23 d. buvo perduotos Prancūzijos institucijoms.

10 Prancūzijos institucijos 2006 m. sausio 16 d. raštu JUR SJ 43/06 pateikė savo pastabas dėl šių ataskaitų.

11 2006 m. sausio 15 d. raštu JUR SJ 212/06 Prancūzijos institucijos Komisijai pateikė atnaujintus ankstesniuose raštuose nurodytus duomenis.

12 Be to, Komisijos tarnybos ir Prancūzijos institucijos du kartus – 2005 m. liepos 18 d. ir spalio 12 d. – surengė bendrus posėdžius.

13 Pagaliau Komisija laikotarpiu nuo 2006 m. vasario 7 d. ir iki 2006 m. vasario 9 d. atliko du naujus patikrinimus.

14 2006 m. vasario 21 d. patikrinimų ataskaitos buvo perduotos Prancūzijos institucijoms, kurios į jas reagavo 2006 m. kovo 7 d. raštu AGRAP-RP/162/06, nors šis raštas Komisijai elektroniniu paštu buvo išsiųstas 2006 m. vasario 24 dieną.

15 Komisija manė, kad Prancūzijos Respublika nevisiškai įvykdė 2005 m. liepos 12 d. sprendimą, todėl 2006 m. kovo 2 d. jai pranešė apie 2006 m. kovo 1 d. Sprendimą C(2006) 659 galutinis, susijusį su reikalavimu sumokėti 57 761 250 eurų baudą, skirtą įvykdyti minėtą sprendimą (toliau – ginčijamas sprendimas).

Procesas ir šalių reikalavimai

16 Prancūzijos Respublika pateikė šį ieškinį, kurį Bendrojo Teismo kanceliarija gavo 2006 m. gegužės 12 dieną.

17 Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pateikė prašymą leisti įstoti į bylą Komisijos pusėje, kurį Teismo kanceliarija gavo 2006 m. rugsėjo 5 d. 2006 m. spalio 12 d. nutartimi Teismo pirmosios kolegijos pirmininkas leido jai įstoti į bylą.

Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė ir kitos šalys per nustatytą terminą Teismui pateikė savo įstojimo į bylą paaiškinimus.

18 Kadangi Bendrojo Teismo kolegijų sudėtis buvo pakeista, teisėjas pranešėjas priskirtas šeštajai kolegijai, kuriai dėl to paskirta ši byla.

19 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu Bendrasis Teismas nusprendė pradėti žodinę proceso dalį ir, taikydamas proceso organizavimo priemones pagal Procedūros reglamento 64 straipsnį, šalių paprašė raštu iki posėdžio atsakyti į klausimą dėl galimos 2011 m. kovo 29 d. Bendrojo Teismo sprendimo *Portugalija prieš Komisiją* (T-33/09, Rink. p. II-1429) svarbos šiai bylai. Per 2011 m. gegužės 12 d. posėdį buvo išklausytos šalių, išskyrus Jungtinę Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystę, kuri posėdyje nedalyvavo, žodinės pastabos ir atsakymai į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus.

20 Prancūzijos Respublika Bendrojo Teismo prašo:

— visų pirma panaikinti ginčijamą sprendimą,

— subsidiariai – sumažinti periodinės baudos dydį,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas arba, jei Bendrasis Teismas sumažintų periodinės baudos dydį, nurodyti kiekvienai šaliai padengti savo bylinėjimosi išlaidas.

21 Komisija Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti Prancūzijos Respublikos prašymą,

— priteisti iš Prancūzijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

22 Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, įstojusi į bylą Komisijos pusėje, Bendrojo Teismo prašo atmesti ieškinį.

Dėl teisės

23 Prancūzijos Respublika nurodo keturis pagrindus, susijusius su Komisijos kompetencijos neturėjimu išieškoti periodinę baudą, gynybos teisių pažeidimu, klaidingu priemonių, kurių ji ėmėsi siekdama vykdyti Teisingumo Teismo sprendimus, vertinimu ir su tuo, kad Komisija turėjo išieškoti mažesnio dydžio baudą.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su Komisijos kompetencijos neturėjimu

24 Iš esmės Prancūzijos Respublika mano, kad sutartys Komisijai nesuteikia kompetencijos reikalauti sumokėti periodinę baudą pagal Sutarties EB 228 straipsnį – ji turi tik vieną priemonę, būtent – iš naujo pareikšti ieškinį dėl įsipareigojimų nevykdymo pagal Sutarties EB 226 straipsnį.

25 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad EB sutartyje nenustatytos po proceso pagal EB 228 straipsnį Teisingumo Teismo priimto sprendimo vykdymo priemonės, konkrečiai kalbant, kai paskirta periodinė bauda (minėto Sprendimo *Portugalija prieš Komisiją* 61 punktas).

26 Nors iš tikrųjų EB 226 ir 228 straipsniuose numatytais procesais siekiama to paties tikslo – užtikrinti veiksmingą Sąjungos teisės taikymą, – vis dėlto jie yra du skirtingi procesai, kurių dalykai skiriasi.

27 Iš tikrųjų procesu pagal EB 226 straipsnį siekiama konstatuoti ir nutraukti valstybės narės veiksmus, kuriais pažeidžiama Sąjungos teisė (1979 m. vasario 7 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Komisiją*, 15/76 ir 16/76, Rink. p. 321, 27 punktas ir 2007 m. gruodžio 6 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-456/05, Rink. p. I-10517, 25 punktas), o proceso pagal EB 228 straipsnį tikslas yra labiau apibrėžtas – juo tesiekiama įsipareigojimų nevykdančią valstybę narę paskatinti įvykdyti sprendimą dėl įsipareigojimų nevykdymo (2005 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-304/02, Rink. p. I-6263, 80 punktas).

28 Darytina išvada, kad pagal EB 226 straipsnį priimtu Teisingumo Teismo sprendimu konstatavus, jog atitinkama valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų, šios valstybės narės ir Komisijos derybomis siekiama išsiaiškinti ne tai, ar neįvykdyti įsipareigojimai – šį neįvykdymą Teisingumo Teismas pripažino jau anksčiau, – bet tai, ar įvykdytos sąlygos, būtinos ieškiniui pareikšti pagal EB 228 straipsnį (2010 m. rugsėjo 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Švedija prieš API ir Komisiją*, C-514/07 P, C-528/07 P ir C-532/07 P, neskelbiamo Rinkinyje, 118–120 punktai).

29 Šioje byloje 2005 m. liepos 12 d. sprendimu Teisingumo Teismas konstatavo, kad Prancūzijos Respublika pažeidė EB 228 straipsnį, ir priteisė iš jos sumokėti į Komisijos sąskaitą „Europos bendrijos nuosavi ištekliai“ periodinę baudą, lygią 57 761 250 eurų, už

kiekvieną šešių mėnesių vėlavimo priimti būtinas priemones laikotarpį nuo minėto sprendimo priėmimo, kad būtų visiškai įvykdytas 1991 m. birželio 11 d. sprendimas.

30 Iš 2005 m. liepos 12 d. sprendimo rezoliucinės dalies matyti, kad Teisingumo Teismas, įgyvendindamas specialią Teisingumo Teismo sprendimų vykdymo teisminę procedūrą pagal EB 228 straipsnio 2 dalį, susietą su skolos išieškojimo procedūra (2005 m. liepos 12 d. sprendimo 92 punktas), tiksliai nustatė ir periodinės baudos dydį, ir ją išieškoti įgaliotą valdžios įstaigą.

31 Laikantis Sutartyje nustatytos procedūros, išnagrinėjęs Komisijos ieškinį, grindžiamą EB 226 straipsniu, Teisingumo Teismas pripažino Prancūzijos Respubliką neįvykdžius 1991 m. birželio 11 d. sprendime nustatytų įsipareigojimų. Išnagrinėjęs Komisijos ieškinį, grindžiamą EB 228 straipsniu, Teisingumo Teismas konstatavo, kad Prancūzijos Respublika neįvykdė šio pirmojo sprendimo, ir priteisė iš Prancūzijos Respublikos sumokėti periodinę baudą ir vienkartinę baudą, kad ji būtų paskatinta kuo skubiau pradėti laikytis 1991 m. birželio 11 d. sprendimo.

32 Pagal EB 226–228 straipsnius tik Teisingumo Teismas savo sprendimu gali nustatyti valstybės narių teises ir pareigas, taip pat įvertinti jų veiksmus (1998 m. rugsėjo 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Vokietiją*, C-191/95, Rink. p. I-5449, 45 punktas; pagal analogiją žr. 1981 m. gegužės 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Essevi ir Salengo*, 142/80 ir 143/80, Rink. p. 1413, 15 ir 16 punktus). Kadangi Teisingumo Teismas 2005 m. liepos 12 d. sprendime aiškiai apibrėžė Prancūzijos Respublikos pareigas ir įpareigojo Komisiją pareikšti naują ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal EB 226 straipsnį, būtų prieštaraujama Sutarties esmei ir EB 228 straipsnyje nustatytos sistemos tikslui.

33 2005 m. liepos 12 d. sprendimu, viena vertus, Prancūzijos Respublikai paskyrus vienkartinę baudą, ji turėjo būti išieškojama nedelsiant, nes ja buvo skirta sankcija už

Prancūzijos institucijų vėlavimą įvykdyti 1991 m. birželio 11 d. sprendimą, ir, kita vertus, periodinės baudos mokėjimas buvo susietas su Komisijos kas šešis mėnesius daroma išvada, jog sprendimas nėra visiškai įvykdytas. Pagal EB 228 straipsnį 2005 m. liepos 12 d. sprendimas suteikia Komisijai kompetenciją šią išvadą priimti savarankiškai, nes Prancūzijos Respublika išvadą dėl įsipareigojimų nevykdymo gali užginčyti Bendrajame Teisme, kaip tai buvo šioje byloje. Šiuo ieškiniu Prancūzijos Respublika turi galimybę įrodyti, kad Komisija viršijo Teisingumo Teismo suteiktus įgaliojimus ir kad po kiekvieną kartą kas šešis mėnesius konstatuotų išvadų buvo imtasi konkrečių priemonių, siekiant užtikrinti, kad 1991 m. birželio 11 d. sprendimas, kuriuo buvo konstatuotas šis įsipareigojimų nevykdymas, būtų visiškai įvykdytas.

34 Be to, 2002 m. birželio 25 d. Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 dėl Europos Bendrijų bendrajam biudžetui taikomo finansinio reglamento (OL L 248, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 74) nuostatos, sukonkretintos 2002 m. gruodžio 23 d. Komisijos reglamente (EB, Euratomas) Nr. 2342/2002, nustatančiame išsamias Tarybos reglamento (EB, Euratomas) Nr. 1605/2002 įgyvendinimo taisykles (OL L 357, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 1 sk., 4 t., p. 145), sudaro ginčijamo sprendimo teisinį pagrindą, kiek tai susiję su periodinės baudos ir vienkartinės baudos skyrimo tvarka. Iš tiesų 2005 m. liepos 12 d. sprendimu iš Prancūzijos Respublikos buvo priteista Komisijai sumokėti periodinę baudą ir vienkartinę baudą į „Europos bendrijos nuosavų išteklių sąskaitą“.

35 EB sutarties 274 straipsnyje nustatyta, kad „Biudžetą vykdo Komisija, laikydamasi pagal 279 straipsnį priimtų reglamentų nuostatų.“ Be to, Reglamento Nr. 1605/2002 60 straipsnyje numatyta, kad leidimus duodantis pareigūnas yra atsakingas už įplaukas, pirmiausia už išieškotinų sumų nustatymą ir vykdomųjų raštų išdavimą sumoms išieškoti. Pagaliau Reglamento Nr. 2342/2002 78 straipsnio 1 dalyje patikslinama, kad atsakingojo leidimus išduodančio pareigūno gautinos sumos nustatymas reiškia, jog pripažįstama Bendrijų teisė reikalauti, kad skolininkas sumokėtų skolą.

36 Šioje byloje leidimus duodanti institucija, tai yra Komisija, pagal Reglamento Nr. 1605/2002 59 straipsnio 1 dalį patikrina, ar skola yra, ir, jeigu skola atitinka sąlygas, kuriomis ji turi būti sumokėta, pareikalauja iš Prancūzijos Respublikos ją sumokėti vykdant Teisingumo Teismo sprendimą.

37 Tačiau kadangi pagal EB 228 straipsnio 2 dalį priimtu Teisingumo Teismo sprendimu iš valstybės narės priteista Komisijai sumokėti periodinę baudą į „Europos bendrijos nuosavų išteklių sąskaitą“, o pagal EB 274 straipsnį biudžetą vykdo Komisija, vykdydama sprendimą ji privalo išieškoti į Sąjungos biudžetą mokėtinas sumas laikydamasi pagal EB 279 straipsnį priimtų reglamentų nuostatų (minėto Sprendimo *Portugalija prieš Komisiją* 62 punktas).

38 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad Komisija iš esmės yra kompetentinga reikalauti sumokėti Teisingumo Teismo nustatyto dydžio periodinę baudą, todėl pagrindas, susijęs su Komisijos kompetencijos neturėjimu, turi būti atmestas.

39 Tačiau Prancūzijos Respublika, raštu atsakydama į Bendrojo Teismo klausimą, ir vėliau posėdyje pažymėjo, jog nors Komisija turi turėti teisę įvertinti valstybės narės priemones, kad būtų laikomasi Teisingumo Teismo sprendimo, „ji daugių daugiausia turi teisę patikrinti, ar Teisingumo Teismo sprendimas akivaizdžiai nevykdomas“.

40 Šiuo klausimu iš minėto Sprendimo *Portugalija prieš Komisiją* 82 straipsnio matyti, kad šios diskrecijos įgyvendinimas neturi pažeisti nei valstybių narių teisių, ypač procesinių, kurios numatytos EB 226 straipsniu nustatytoje procedūroje, nei Teisingumo Teismo išimtinės jurisdikcijos priimti sprendimą dėl nacionalinės teisės

suderinamumo su Bendrijos teise. Taigi, nagrinėjant Prancūzijos Respublikos pateiktą trečiąjį pagrindą, susijusį su klaidingu priimtų priemonių vertinimu, reikia patikrinti, kaip Komisija laikosi Teisingumo Teismo nustatytų vertinimo diskrecijos ribų.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su gynybos teisių pažeidimu

41 Prancūzijos Respublika kaltina Komisiją, kad ji prieš priimdama ginčijamą sprendimą nesupažindino jos su savo požiūriu į faktų tikroviškumą ir jų svarbą, pateiktais kaltinimais ir aplinkybėmis. Ji mano, jog tam, kad galėtų veiksmingai pateikti savo pastabas, Komisija turėjo jai nurodyti kriterijus, kuriais ketino remtis, kad įvertintų, ar ji visiškai įvykdė 2005 m. liepos 12 d. sprendimą.

42 Nors EB 228 straipsnyje nenurodytas sprendimo įvykdymo terminas, iš nusistovėjusios teismo praktikos išplaukia, jog interesas nedelsiant vienodai taikyti Sąjungos teisę reikalauja, kad toks vykdymas būtų pradėtas netrukus ir užbaigtas kuo greičiau (žr. 2008 m. gruodžio 9 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-121/07, Rink. p. I-9159, 21 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

43 Iš Sutarties dvasios ir EB 226 ir 228 straipsnių sąsajos matyti, kad Teisingumo Teismo sprendimas, kuriuo konstatuojamas įsipareigojimų neįvykdymas, taip pat paskesnis sprendimas, kuriuo konstatuojama, kad pirmasis sprendimas buvo nevisiškai

įvykdytas, turi būti laikomi teisiniu pagrindu, kuris leidžia valstybei narei tiksliai nustatyti, kokių priemonių reikia imtis, kad būtų laikomasi Sąjungos teisės.

44 Po 2005 m. liepos 12 d. sprendimo Prancūzijos Respublika turėjo pateikti Komisijai konkrečius rezultatus, kurie buvo pasiekti anksčiau priimtomis ir galimomis naujomis priemonėmis, leidžiančiomis atsakyti į Teisingumo Teismo patvirtintus kaltinimus ir įrodančiomis, kad 1991 m. birželio 11 d. sprendimas buvo visiškai įvykdytas. Nors valstybės narės ir Komisijos konstruktyvus dialogas visuomet turi vykti laikantis ESS 4 straipsnyje 3 dalyje nustatytos lojalaus bendradarbiavimo pareigos, taikomos tiek valstybėms narėms, tiek Sąjungos institucijoms, nauju Teisingumo Teismo sprendimu, kuriuo valstybė narė pripažįstama kalta, reikalaujama, kad ji laikytųsi jai pagal Sąjungos teisę tenkančių pareigų ir apie tai informuotų Komisiją atsižvelgiant į jos, kaip institucijos, atsakingos už tai, kad valstybės narės tinkamai įgyvendintų šią teisę, funkciją.

45 Kiek tai susiję su tinkamo 1991 m. birželio 11 d. sprendimo vykdymo vertinimu, tokio vertinimo kriterijus Teisingumo Teismas įtvirtino 2005 m. liepos 12 d. sprendime. Be to, juos Komisija išaiškino 2005 m. liepos 18 d. posėdyje, taip pat savo 2005 m. rugsėjo 28 d. rašte, t. y. per protingą terminą, praėjus kiek daugiau nei dviem mėnesiams nuo 2005 m. liepos 12 d. sprendimo priėmimo, taip Prancūzijos institucijoms du kartus suteikusi galimybę pareikšti savo nuomonę dėl patvirtintų kriterijų. Bet kuriuo atveju tai, jog Prancūzijos institucijos mano, kad joms nebuvo suteikta galimybė pareikšti savo pastabų dėl šių kriterijų svarbos, nedaro jokios įtakos tam faktui, kad jos iki šiol nevisiškai įvykdė 1991 m. birželio 11 d. sprendimą nuo 2005 m. liepos 12 d. sprendimo priėmimo praėjus pirmajam šešių mėnesių laikotarpiui.

46 Pirmieji patikrinimai buvo įvykdyti 2005 m. spalio mėn., t. y. praėjus trims mėnesiams nuo 2005 m. liepos 12 d. sprendimo priėmimo, o šių patikrinimų ataskaitos buvo pateiktos gruodžio pabaigoje, taigi per protingą dviejų mėnesių terminą nuo patikrinimų vietoje. Pažymėtina, kad Komisija patenkino Prancūzijos Respublikos pateiktus prašymus pratęsti terminą. Be to, pažymėtina, kad ginčijamas sprendimas galiausiai

buvo priimtas 2006 m. kovo 1 d., t. y. praėjus pusantro mėnesio nuo Teisingumo Teismo 2006 m. sausio 12 d. sprendimu nustatyto pirmo šešių mėnesių laikotarpio, ir Komisijai atlikus naujus patikrinimus vietoje, nes Prancūzijos Respublika neprašė dar kartą pratęsti termino.

47 Šiuo klausimu svarbu pažymėti, kad nors Komisija turi sąžiningai bendradarbiauti su valstybėmis narėmis ir palengvinti įgyvendinti Sąjungos teisę, ji negali būti kaltinama dėl to, kad vykstant tokiam bendradarbiavimui pasibaigia pirmasis laikotarpis, po kurio valstybė narė turi mokėti periodinę baudą dėl visiško sprendimo, kuriuo konstatuojamas įsipareigojimų neįvykdymas, neįvykdymo.

48 Taigi pagrindą, susijusį su teisės į gynybą pažeidimu, reikia atmesti.

Dėl trečiojo ieškinio pagrindo, susijusio su klaidingu priemonių, priimtų siekiant laikytis Teisingumo Teismo sprendimo, vertinimu

49 Prancūzijos Respublika mano visiškai įvykdžiusi 2005 m. liepos 12 d. sprendimą.

50 Pirmiausia reikia pažymėti, kad Teisingumo Teismas 2005 m. liepos 12 d. sprendimu konstatavo, jog 1991 m. birželio 11 d. sprendimas dėl Prancūzijos Respublikos įsipareigojimų, susijusių su Sąjungos teise, neįvykdymo, nebuvo visiškai įvykdytas. Iš šios išvados matyti, kad kiekviena Prancūzijos Respublikos Komisijai vertinant pirmą šešių mėnesių laikotarpį ar Bendrajam Teismui šiame procese nurodyta priemonė yra svarbi tik tiek, kiek ja informuojama apie konkrečius rezultatus atsižvelgiant į 1991 m.

birželio 11 d. sprendimo visiško įvykdymo vertinimą, ir leidžia atsakyti į Teisingumo Teismo pateiktus kaltinimus. Iš tiesų 2005 m. liepos 12 d. sprendime Teisingumo Teismas konstatavo, jog įsipareigojimai tebėra neįvykdyti.

51 Be to, reikia patikslinti, kad galima Komisijos vertinimo klaida būtų svarbi tik tuomet, jei Prancūzijos Respublika įrodytų, kad ji visiškai įvykdė 1991 m. birželio 11 d. sprendimą. Dalinis įvykdymas neturi jokio poveikio, kiek tai susiję su reikalavimu sumokėti periodinę baudą, nes Teisingumo Teismas aiškiai nusprendė, jog tuo atveju, kai 1991 m. birželio 11 d. sprendimas nėra visiškai įvykdytas praėjus šešių mėnesių laikotarpiui nuo 2005 m. liepos 12 d. sprendimo paskelbimo – ir už po to einantį kiekvieną šešių mėnesių laikotarpį, – Prancūzijos Respublika turi sumokėti 57 761 250 eurų periodinę baudą. Iš tikrųjų Prancūzijos Respublika turėjo visiškai įvykdyti 1991 m. birželio 11 d. sprendimą iki 2006 m. sausio 12 dienos.

52 Be to, iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, kad kai Komisija rimtai ir pagrįstai abejoja dėl nacionalinių institucijų atliktų patikrinimų, valstybė narė negali paneigti Komisijos išvadų, savo teiginių neparėmusi patikimos ir veiksmingos priežiūros sistemos buvimo įrodymais. Iš tiesų valstybė narė turi pateikti kuo detalesnių ir išsamesnių įrodymų dėl šių patikrinimų realumo ir prireikus – dėl Komisijos teiginių netikslumo (pagal analogiją žr. 2005 m. spalio 27 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Graikija prieš Komisiją*, C-387/03, neskelbiamo Rinkinyje, 96 punktą ir nurodytą teismo praktiką). Taip ypač yra tuomet, kai vykdoma Teisingumo Teismo sprendimo dėl įsipareigojimų neįvykdymo procedūra, nes pareiga įrodyti, jog įsipareigojimų nevykdymas buvo nutrauktas, tenka valstybei narei.

53 Iš tikrųjų, vykdydama Teisingumo Teismo sprendimą, kuriuo valstybei narei skirta periodinė bauda, Komisija turi įvertinti valstybės narės priimtas priemones Teisingumo Teismo sprendimui įvykdyti, kad, be kita ko, įsitikintų, jog įsipareigojimų

neįvykdžiusi valstybė narė iš naujo nepriėmė priemonių, kurių turinys toks pats kaip ir priemonių, dėl kurių Teisingumo Teismas jau priėmė sprendimą (minėto Sprendimo *Portugalija prieš Komisiją* 81 punktas).

54 Tačiau šios diskrecijos įgyvendinimas neturi pažeisti nei valstybių narių teisių, ypač procesinių, kurios numatytos EB 226 straipsniu nustatytoje procedūroje, nei Teisingumo Teismo išimtinės jurisdikcijos priimti sprendimą dėl nacionalinės teisės suderinamumo su Bendrijos teise (minėto Sprendimo *Portugalija prieš Komisiją* 82 punktas).

55 Todėl Komisija prieš išieškodama periodinę baudą turi patikrinti, ar Teisingumo Teismo sprendime pagal EB 228 straipsnį pateikti kaltinimai Teisingumo Teismo nustatyto termino dieną tebėra aktualūs.

56 1991 m. birželio 11 d. sprendime Teisingumo Teismas pagrįstais pripažino penkis kaltinimus Prancūzijos Respublikai:

— minimalaus tinklo akių dydžio nepakankamus patikrinimus (sprendimo 12–15 punktai),

— Bendrijos teisės aktais uždraustų įtaisų naudojimo su tinklais nepakankamus patikrinimus (sprendimo 16 ir 17 punktai),

— kontrolės pareigų, susijusių su atsitiktine priegauda, nevykdymą (sprendimo 18 ir 19 punktai),

— kontrolės pareigų, susijusių su techninėmis apsaugos priemonėmis, draudžiančiomis prekybą nepakankamo dydžio žuvimis, nevykdymą (sprendimo 20–23 punktai),

— pareigos patraukti atsakomybėn už pažeidimus nevykdymą (sprendimo 24 punktas).

57 2005 m. liepos 12 d. sprendime Teisingumo Teismas patvirtino kaltinimus, jog Prancūzijos Respublika ir toliau nevykdo Bendrijos teisės įsipareigojimų, būtent:

— nepakankama kontrolė (44–62 punktai),

— nepakankami persekiojimo veiksmai (69–74 punktai).

58 Kaip Teisingumo Teismas primena 2005 m. liepos 12 d. sprendimo 32–38 punktuose, 1993 m. spalio 12 d. Tarybos reglamente (EEB) Nr. 2847/93, nustatančiame bendros žuvininkystės politikos kontrolės sistemą (OL L 261, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 4 sk., 2 t., p. 70), tiksliai nurodoma, kokių priemonių turi imtis valstybės narės ir kas turi užtikrinti žvejybos operacijų teisėtumą, tuo pat metu ir užkertant kelią galimiems pažeidimams, ir nubaudžiant už juos. Šis tikslas reiškia, kad įgyvendintos priemonės turi būti veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios.

59 Taigi Prancūzijos Respublika negali pagrįstai teigti, kad tiksliai nežinojo, kas sudaro įsipareigojimų neįvykdymą, ir kokios priemonės yra būtinos siekiant užtikrinti Bendrijos teisės laikymąsi ir Teisingumo Teismo sprendimų visišką vykdymą.

60 Be to, reikia išnagrinėti, ar Komisija ginčijamajame sprendime pateikė pakankamų įrodymų, patvirtinančių abu Teisingumo Teismo 2005 m. liepos 12 d. sprendime nurodytus kaltinimus.

Dėl kontrolės nepakankamumo

61 Ginčijamo sprendimo 2 punkte ji pažymėjo, kad aplinkybės ir veiksmai, dėl kurių Teisingumo Teismas konstatavo, kad Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal 1991 m. birželio 11 d. ir 2005 m. liepos 12 d. sprendimuose įtvirtintą Sąjungos teisę, tęsėsi 2005 m. pabaigoje ir 2006 m. pradžioje. Tačiau Komisija konstatavo ne naują įsipareigojimų nesilaikymą, bet tai, kad Teisingumo Teismo ankstesniuose dviejuose sprendimuose konstatuoti faktai reikšmingai nepasikeitė. Be to, siekdama visiškai įvykdyti 1991 m. birželio 11 d. sprendimą, Prancūzijos Respublika turėjo iš dalies pakeisti veiksmus, dėl kurių nesilaikoma Sąjungos teisės aktų. Taigi negalima kaltinti Komisijos, kad ji ginčijamame sprendime padarė tokias išvadas. Priešingai, šios išvados gali padėti prireikus Prancūzijos institucijoms išsiaiškinti, kokie būtent jos veiksmai lemia įsipareigojimų nevykdymą, kurį 1991 m. birželio 11 d. konstatavo Teisingumo Teismas, ir leisti joms parengti priemones, kurių reikia, kad ateityje trūkumai būtų ištaisyti.

62 Taip yra dar ir dėl to, kad 2005 m. liepos 12 d. sprendime Teisingumo Teismas pabrėžė pažeidimo sunkumą ir ypač pažeidimo poveikį bendrajai žuvininkystės politikai. Viešąjį interesą sudaro racionalus ir atsakingas vandenų išteklių naudojimas tausojančiu pagrindu tinkamomis ekonominėmis ir socialinėmis sąlygomis. Tokiomis aplinkybėmis jauniklių apsauga yra esminė ištekliams atkurti. Taigi bendroje politikoje numatytų techninių apsaugos priemonių, pavyzdžiui, su žuvų dydžiu susijusių reikalavimų,

nesilaikymas sukelia rimtą grėsmę kai kurių rūšių ir žvejybos vietų išlikimui ir pavojų bendrajai žuvininkystės politikai (2005 m. liepos 12 d. sprendimo 105 punktas).

63 Prancūzijos Respublika iš esmės ginčija Komisijos atliktų patikrinimų kokybę, tačiau nepateikia jokio įrodymo, kad jie padarė kokią nors įtaką kompetentingų Prancūzijos tarnybų veiklai ir prisidėjo prie to, jog 1991 m. birželio 11 d. sprendimas nebuvo visiškai įvykdytas. Tačiau Komisijos išvados, kad skirtingais kontrolės lygmenimis atliekami patikrinimai nėra veiksmingai integruoti, pirmiausia nuolat sutikrinant duomenis, negalima paneigti Prancūzijos Respublikos teiginiu, jog toks duomenų sutikrinimas, laikantis 2005 m. gegužės 30 d. aplinkraščio nurodymų, yra „įprasta tarnybų praktika".

64 Iš tikrųjų po 2005 m. patikrinimo Renžiso turguje nustačius, kad nėra vežimo dokumentų, kurie leistų išsiaiškinti skirtingų krovinių kilmę ir atsižvelgiant į tai planuoti patikrinimus, kontrolės, o po 2006 m. vasario mėn. atliktų patikrinimų Guilvinec, Loctudy, Sen Žil Krua De Vi ir Cotinière nustačius, kad nacionaliniai inspektoriai nepatvirtina laivo važtaraščių, iškrovimo pažymų ir pardavimo pažymų duomenų, nuolat juos sutikrinant, šių išvadų Prancūzijos Respublika aiškiai neužginčijo. Taigi vien šių išvadų pakanka, siekiant įrodyti, jog 1991 m. birželio 11 d. sprendimas nebuvo visiškai įvykdytas, ir pagal ginčijamą sprendimą galima išieškoti Teisingumo Teismo nustatytą periodinę baudą.

65 Kaip Teisingumo Teismas nurodė 2005 m. liepos 12 d. sprendimo 51 ir 52 punktuose, dėl šių aplinkybių galima konstatuoti nepakankamo dydžio žuvų pardavinėjimo, kompetentingoms nacionalinėms institucijoms veiksmingai nesikišant, praktikos tęstinumą su būdingu tam tikru pastovumu ir bendrumu, kuris dėl kumuliacinių pasekmių gali sunkiai pažeisti žuvų išteklių išsaugojimo ir valdymo Bendrijos sistemos tikslus.

66 Be to, konstatuotų aplinkybių panašumas ir pasikartojimas visose ataskaitose leidžia manyti, kad šie atvejai galėjo būti tik Prancūzijos valdžios institucijų įgyvendintų priemonių struktūrinio nepakankamumo ir dėl šios priežasties Bendrijos teisės aktuose numatytos šių institucijų pareigos taikyti efektyvią, proporcingą ir atgrasančią kontrolę nevykdymo pasekmė (žr. 2005 m. liepos 12 d. sprendimo 52 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

67 Po 2005 m. gruodžio mėn. ir 2006 m. vasario mėn. patikrinimų Komisijos inspektorių padarytų išvadų, kad Prancūzijos inspektoriai stokoja elementarių techninių patikrinimo gebėjimų, Bendrijos teisės žinių, neturi techninių žuvų matavimo žinių bei žinių apie jų biologinius skirtumus, kad galėtų atskirti žuvų rūšis, kurioms taikomas skirtingas reglamentavimas, negali paneigti apmokymo priemonės, kurių Prancūzijos Respublika ėmėsi prieš atliekant patikrinimus vietoje.

68 Iš tikrųjų, nors tikėtina, kad tokios priemonės ateityje padės visiškai įvykdyti 1991 m. birželio 11 d. sprendimą, konstatuotina, jog praėjus šešių mėnesių laikotarpiui nuo 2005 m. liepos 12 d. sprendimo Komisija nustatė, jog patikrinimų kokybė yra nepakankama, o Prancūzijos Respublika šiuo klausimu nepateikė jokių priešingų įrodymų. Tai, kad nebuvo vežimo dokumentų kontrolės, pirmiausia neleidžia palyginti krovos dokumentuose nurodytų nepakankamo dydžio žuvų kiekių su pardavimo pažymoje nurodytais kiekiais, o tai kliudo aptikti galimus pažeidimus.

69 Prancūzijos Respublikos argumentai nepaneigia sunkumų, su kuriais susiduria Komisija siekdama nustatyti, kokiais žmogiškaisiais ištekliais kiekvieną dieną disponuojama tikrinant, ir patikrinti, kaip laikomasi reikalavimo iškraunant patikrinti 1 % krovinio. Iš tiesų svarbiausia nustatyti ne teorinį galimą turimų darbuotojų, kurie vykdo patikrinimą, skaičių, bet realų kvalifikuotų inspektorių, kurie sistemingai

atlieka patikrinimus vietoje, skaičių laikotarpiu nuo 2005 m. liepos 12 d. iki ginčijamo sprendimo priėmimo datos. Tačiau žmogiškieji ištekliai negali būti tiksliai nustatyti ir reikalavimas iškraunant, – tai esminis momentas nustatant sugautų nepakankamo dydžio žuvų kiekius, – patikrinti 1 % krovinio nėra pakankamas, kad būtų visiškai įvykdytas 1991 m. birželio 11 d. sprendimas.

70 Pagaliau, bendrai kalbant, kai Komisija pateikia pakankamai duomenų, leidžiančių įrodyti pažeidimo tęstinumą, atitinkama valstybė narė turi iš esmės ir detaliai ginčyti pateiktus duomenis ir jų sukeliamas pasekmes (žr. 2005 m. liepos 12 d. sprendimo 56 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

71 Net jei tokia Prancūzijos Respublikos pateikta nesutampanti informacija iliustruotų situacijos pagerėjimą, šios pastangos nepateisina konstatuotų pažeidimų (žr. 2005 m. liepos 12 d. sprendimo 58 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

Dėl veiksmų, susijusių su patraukimu atsakomybėn už pažeidimą, nepakankamumo

72 Komisija priekaištauja Prancūzijos Respublikai, kad ji sistemingai nesiėmė veiksmų, kad patrauktų atsakomybėn už pažeidimus, ir neparengė išsamios ataskaitos apie įvykdytus patikrinimus. Taigi, kiek tai susiję su nepakankamo dydžio žuvimis, po to, kai laikotarpiu nuo 2004 m. sausio 1 d. iki 2006 m. sausio 12 d. buvo surašyti protokolai, nebuvo skirta jokia sankcija, ir šio fakto Prancūzijos institucijos nenuginčijo.

73 Prancūzijos Respublika savo raštuose nurodo priežastis, susijusias su vidaus organizacine struktūra, kurios jai sutrukdė pateikti tam tikrą Komisijos prašomą informaciją, t. y. pavyzdžiui, susijusia su tolesne prieš 2004 m. pradėtų teisminių procedūrų eiga, arba dėl kurių ji galėjo pateikti tik dalinę informaciją. Šiais paaiškinimais siekiama patvirtinti nevisapusišką pateiktos informacijos pobūdį ir, bendriau kalbant, Prancūzijos institucijų negebėjimą įrodyti nacionalinės persekiojimo ir sankcijų skyrimo sistemos veiksmingumo taisyklių, susijusių su žuvų dydžiu, pažeidimų srityje.

74 Todėl, kaip Teisingumo Teismas nurodė 2005 m. liepos 12 d. sprendime, kadangi nebuvo nustatyta pažeidimų, kuriuos turėjo konstatuoti nacionalinės valdžios institucijos, ir pažeidėjams nebuvo surašyti protokolai, reikia pripažinti, jog šios valdžios institucijos pažeidė Bendrijos teisės aktuose nustatytą pareigą patraukti atsakomybėn (šiuo klausimu žr. 1991 m. birželio 11 d. sprendimo 24 punktą).

75 Šiomis aplinkybėmis, atsižvelgiant į Komisijos pateiktus detalius įrodymus, Prancūzijos institucijų pateikta informacija nėra pakankamai svarbi, kad įrodytų, jog su patraukimu atsakomybėn už žvejybos teisės aktų pažeidimus susijusios jos įgyvendintos priemonės yra tokios veiksmingos, proporcingos ir atgrasančios, kad atitinka pareigą užtikrinti žuvų išteklių išsaugojimo ir valdymo priemonių Bendrijos sistemos veiksmingumą (šiuo klausimu žr. 2005 m. liepos 12 d. sprendimo 37, 38 ir 73 punktus).

76 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad, pirma, Prancūzijos Respublika neįrodė, jog ginčijamajame sprendime buvo padaryta vertinimo klaida, ir, antra, kad Komisija neviršijo savo kompetencijos ribų, nes ginčijamajame sprendime ji tik įrodė, jog du Teisingumo Teismo 2005 m. liepos 12 d. sprendime pateikti kaltinimai išlieka nepakitę. Taigi trečiąjį pagrindą reikia atmesti.

Dėl ketvirtojo ieškinio pagrindo, susijusio su Komisijos pareiga nustatyti mažesnę periodinę baudą

77 Prancūzijos Respublika mano, kad Komisija turėjo atsižvelgti į pastangas, padarytas siekiant visiškai įvykdyti 2005 m. liepos 12 d. sprendimą ir sumažinti Teisingumo Teismo nustatytos periodinės baudos dydį.

78 2005 m. liepos 12 d. sprendimu Teisingumo Teismas nusprendė palikti nustatytą periodinę baudą, kurios gali būti pareikalauta nuo sprendimo paskelbimo praėjus kiekvienam šešių mėnesių laikotarpiui, per kurį 1991 m. birželio 11 d. sprendimas nėra visiškai įvykdytas. Iš to darytina išvada, kad minėto sprendimo dalinis įvykdymas nesuteikia teisės sumažinti periodinės baudos dydį.

79 Iš tiesų Teisingumo Teismas aiškiai nustatė „fiksuotą periodinę baudą“, o ne „laipsniškai mažinamą periodinę baudą“, kaip jis tai padarė 2003 m. lapkričio 25 d. Sprendime *Komisija prieš Ispaniją* (C-278/01, Rink. p. I-14141, 49–62 punktai). Kadangi Komisija privalo vykdyti Teisingumo Teismo sprendimą, ji neturėjo kompetencijos sumažinti šios periodinės baudos dydžio.

80 Taigi, nepaisant Prancūzijos Respublikos galimos padaryti pažangos vykdant 1991 m. birželio 11 d. sprendimą, ji 2006 m. kovo 1 d. vis dar nebuvo jo visiškai įvykdžiusi. Todėl visa 57 761 250 eurų dydžio periodinė bauda galėjo būti išieškoma.

81 Be to, kiek tai susiję su papildomu klausimu, susijusiu su galima Bendrojo Teismo neribota jurisdikcija pačiam sumažinti periodinės baudos dydį, konstatuotina, jog

galimas periodinės baudos ir jos dydžio nustatymas neįvykdžius sprendimo dėl įsipareigojimų neįvykdymo yra išimtinė Teisingumo Teismo jurisdikcija. Todėl būtų pažeidžiamas Sutarties nuoseklumas, jei Bendrasis Teismas ją sumažintų nagrinėdamas ieškinį dėl panaikinimo. Pagaliau pagal EB 229 straipsnį reikalaujama, kad ši jurisdikcija būtų aiškiai nustatyta. Ji negali būti kildinama nei iš EB 226 straipsnio, nei iš EB 228 straipsnio nuostatų.

82 Iš to, kas pasakyta, matyti, kad pagrindas, susijęs su Komisijos pareiga sumažinti periodinę baudą ir papildomai – su Bendrojo Teismo jurisdikcija pačiam ją sumažinti, turi būti atmestas.

83 Darytina išvada, kad turi būti atmestas visas ieškinys.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

84 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą, į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo.

85 Kadangi Prancūzijos Respublika pralaimėjo bylą, ji padengia savo ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus. Jungtinė Karalystė padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (šeštoji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Prancūzijos Respublika padengia savo ir Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Moavero Milanesi Wahl Soldevila Fragoso

Paskelbta 2011 m. spalio 19 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

II - 7344